

1

Op internet staat vast een lijstje van dingen die je moet kopen wanneer je wegloopt van huis, maar zoals gewoonlijk is mijn telefoon morsdood, echt hoor, ik zou zweren dat hij gewoon flauwvalt als er stress in het spel komt. Het toestel zit nu bewusteloos in mijn zak, dus kan ik niet op zoek naar een lijst spullen die absoluut noodzakelijk zijn voor het vrije leven, al lijkt een kinderzaklamp in de vorm van een goudvis me een heel verstandige keus. Hij oogt heel vriendelijk met het oranje gezichtje, en ik kan nu heel zeker best een mattie gebruiken, dus mik ik hem in het mandje in de hoek, waarvandaan hij met zijn glanzende zwarte oogjes naar me opkijkt terwijl ik tampons, papieren zakdoekjes, twee chocoladerepen en een tijdschrift pak.

De treinreis van Manchester naar Londen duurt twee uur, dus moet ik iets te lezen hebben waar ik me ook achter kan verstoppen, want ik heb vast de pech dat Jack de politie waarschuwt zodra hij merkt dat ik weg ben. Tegen de tijd dat mijn trein op Euston Station tot stilstand komt, zijn er in alle toiletten natuurlijk al foto's van

mij op de muur geplakt, met daaronder in grote, vette letters: WAAR IS MIJN TESSIE-T? Want laten we het onder ogen zien, Jack is niet van het soort dat iets dramatisch onder het tapijt veegt, en een kind dat weg is, is waarschijnlijk het ergste wat een ouder kan overkomen. Wanneer ik dat besef, wil ik het liefst het mandje laten vallen en naar huis hollen, dus breng ik mezelf in herinnering dat mijn zogenaamde vader mijn grootste vijand is na wat ik op zijn laptop heb gezien. Het doet me echter pijn als ik denk aan de uitdrukking op zijn gezicht terwijl hij naar mijn lege bed kijkt met het *Star Wars*-dekbed erop, het dekbed dat ik vorig jaar heb gekocht en waarvan ik deed alsof het een statement was, iets om over te giechelen, terwijl ik eigenlijk alleen maar met Luke Skywalker naar bed wilde; en wie kan me dat kwalijk nemen – denk eens aan wat hij allemaal kan met zijn *lightsaber*.

Mijn moeder zal roepen: 'Jack, kom hier!' Het klinkt gespannener dan zou moeten om zeven uur 's morgens wanneer ze mijn kamer met een kopje thee komt binnenstormen, als het koekoekje in een koekoeksklok dat dan wel betrouwbaar is, maar ook hoogst irritant. En dat is geen grapje, want ik heb die thee al drie jaar niet meer gedronken. Het is alleen wel erg moeilijk om op zo'n onchristelijk uur je hoofd op te heffen. Maar ik ben best dankbaar, en dat weet mijn moeder ook, want ze knijpt in mijn voet als ik schor uitbreng: 'Dank je wel.' Dat is liefde, eindeloos kopjes thee brengen naar iemand die ze nooit leegdrinkt. Gewoon voor het geval dit de ochtend is dat ik wel een slokje wil nemen, en ik wil de thee dan wel in het gezicht van mijn moeder gooien, maar ik wil er ook van genieten, en dat kan allebei niet doordat ik haar nooit meer zal zien. Over een uurtje zal

het tot haar doordringen dat ik weg ben; ze zal geschrokken naar mijn lege bed kijken, waar Jedi op springt om me te likken en het vervolgens op een janken zet als hij ziet dat ik er niet ben.

Ik jank ook terwijl ik door de paden loop op pijnlijke voeten in zilverkleurige Dr. Martens – de afgelopen vier of vijf jaar heb ik niet zoveel lichaamsbeweging gehad. Ooit was het heerlijk om hard te rennen, en dan floot de wind door het spleetje tussen mijn voortanden. Dan spreidde ik mijn armen en vloog als een vette vlinder. En o jesus, ik herinner me nog mijn duizelingwekkende kleuren, maar die zijn vervaagd. Nu sjok ik. Ik heb al gesjokt sinds vanochtend heel vroeg om tien over twee, toen ik uit huis ben geslopen omdat ik behoefte had aan vaste grond onder mijn voeten, om te weten dat de aarde er nog is hoewel mijn wereld daarnet kapot is gegaan. Ik heb door bekende straten gezworven en me in het duister verloren gewaand, te bang voor wat er in mijn hoofd zit om bang te zijn voor iets wat erbuiten is. En nu ben ik hier met een plan waar een goudvis bij betrokken is. Die ziet er geschokt uit omdat dit helemaal niet is wat hij dacht dat er zou gebeuren toen hij vanochtend wakker werd naast de flessen antivries in de winkel van het Texaco-benzinestation – en dat is het enige thuis wat hij ooit heeft gekend.

Mijn ogen lijken wel dikke regenwolken. Het gaat regenen, en niemand wil dat zien, toch? Dus doe ik alsof ik iemand anders ben, iemand van een jaar of dertig die weet hoe ze moet leven; iemand die de trein moet halen om naar een belangrijke bespreking in hartje Londen te gaan, en geen vijftienjarige met zwart geverfd haar met een beetje uitgroei, en geen vader. Ik zeg 'geen vader',

maar hij zou daar kunnen zijn, achter de kassa, al ziet die man er niet uit alsof hij voor veel nageslacht heeft gezorgd. Ik bedoel het niet beledigend voor mezelf, maar ik heb zware botten met behoorlijk wat vlees eraan, en die man is een schriële kip met een kippenkop. Hij kijkt door me heen terwijl ik mijn mandje op de toonbank zet, en dan slaat hij met zijn knokige hand op de toetsen om de prijs van de goudvis in te voeren, omdat die geen streepjescode heeft.

‘Sorry,’ zeg ik, alsof ik er iets aan kan doen. De man laat niet merken dat hij me heeft gehoord, en dat is behoorlijk ongemanierd, maar het kan me niet veel schelen omdat het voor iedereen beter is als ik niet besta.

Ik weet op welke planeet ik ben, dank u, en het maakt me kotsmisselijk dat ik aldoor maar mijn best moet doen om beter zichtbaar te worden terwijl mijn ware positie in het zonnestelsel overduidelijk is. Vraag maar aan een vroegere kantinejuffrouw, die het al van mijlenver kon zien. Wanneer op de basisschool anderen op zoek waren naar vriendjes, was ik op zoek naar een plekje dat ik met mijn fantasie kon vullen met wat ik maar wilde; maar bijna altijd met vlinders omdat ik die volmaakt vond. In de pauze veranderde ik mezelf in vlinders, niet in maar eentje, maar in honderden, en mijn armen waren een caleidoscoop aan kleuren terwijl ik over het natte gras danste en mijn klasgenoten elkaar met tikkertje achterna zaten op een paar vierkante meter asfalt. Ik snapte er niets van, ik stelde inwendig steeds de vraag aan hen of het niet te druk en te vol was.

‘Maak je geen zorgen, engeltje,’ had de kantinejuffrouw gezegd toen ze me in verwarring naar de andere kinderen had zien kijken. ‘Jij bent Pluto. Jij vindt het ’t fijnst

om niet in het middelpunt te staan.' Ze glimlachte een rimpelig lachje. 'Daar is niks mis mee.'

Ik geloofde haar tot ik naar de middelbare school ging, en er als welkom voor de brugklassers een disco was met een deejay die niet eens iemands vader was, maar een tiener met een Chinees symbool op zijn bovenarm getatoeëerd.

'Kip Kung Pao,' antwoordde ik toen twee meisjes me met grote ogen vroegen wat het betekende. 'Met gebakken rijst.' Ze fronsten hun wenkbrauwen en dansten weg, dus ontsnapte ik aan de herrie door naar de kamer te gaan waarin de leraren snoep verkochten, en o jemig, de chocoladerepen lagen allemaal door elkaar, dus zat er niets anders op dan ze netjes op te stapelen voor mevrouw Miller; en daarna verdween ik om buiten onder een boom op een muurtje te gaan zitten.

Thuis vroeg Jack of ik het leuk had gehad. Hij klonk alsof hij het antwoord al wist, maar tegen alle verwachtingen in knikte ik, en ik dacht aan het maanlicht dat door de takken had geschinen en een zilverig patroontje op mijn huid had gemaakt.

'Echt?' Zijn stem klonk opgewekt, en zo zag hij er ook uit. 'Echt waar? Maar dat is geweldig, Tessie-T. Echt geweldig. Een nieuwe school en zo. Een nieuw begin. Wat heb je allemaal gedaan?'

'Ik heb onder een boom gezeten,' zei ik.

Ineens zag hij er niet meer zo opgewekt uit. 'Met een vriendin? Zeg dat je met een vriendin was, Tess. We hebben het daarover gehad.'

Ik keek door mijn panty heen naar mijn tenen. Voor dat ik naar de disco was gegaan, had mijn moeder mijn teennagels knalroze gelakt, ook al zou niemand ze zien.

‘Tess?’ zei ze, gedeeltelijk verborgen achter een stapel proefwerken die ze in haar leunstoel aan het nakijken was. ‘Pap vraagt je iets. Ben je met een vriendin buiten geweest?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Jack voor mij. ‘Ze herinnert zich ons gesprek nog, toch, Tessie-T? Over dat het belangrijk is je aan te passen? Erbij te horen? Dat heb je toch gedaan, je aanpassen?’

Daar bestond maar één antwoord op, dat was wel duidelijk. Ze wilden geen Pluto. Ze wilden een Mercurius, of ten minste een Venus. Ik knikte; mijn hoofd ging recht op en neer terwijl Jack me op mijn rug sloeg, op mijn schouderblad waar vroeger mijn linkervlindervleugel had gezeten.

‘Goed zo, meisje!’ riep hij uit, en als hij eerder opgewekt had geklonken, dan had hij nu een hoge toon te pakken die heel hoog zweefde boven de angst dat ik altijd moeite zou hebben om ergens bij te horen. ‘Vertel ons over haar. Of is het een hem?’ Met een knipoog trok hij me op de bank. Die kraakte, zoals altijd, en zoals altijd moesten we de kussens goed leggen, en allebei slaakten we een overdreven zucht toen mijn moeder zich aan de andere kant perste. Ze prikte ons met een rode pen voordat ze zei: ‘Toe dan, Tess. Hoe heet ze?’

‘Anna,’ zei ik. Het kon me niet schelen dat het een leugentje was. Ze keken elkaar over mijn hoofd heen aan, met ogen die vol van iets waren wat ik niet herkende. Maar toen drong het tot me door dat het trots was. Ik werd erdoor omringd, warm en vol hoop, deze gouden cocon die beloofde me te veranderen in iets wat zelfs nog wenselijker was dan een vlinder.

Toen ik naar bed ging, knielde ik voor Jedi en legde een

plechtige gelofte af. Ik zou mijn best doen de volmaakte dochter te zijn als hij beloofde het ideale huisdier te zijn, Hij liet zijn pluizige witte kop hangen omdat hij wist dat dat inhield dat hij niet meer mocht vechten met Bobbin, zijn aartsvijand die van Andrew van hiernaast is.

Ik hief mijn hand, en hij hief een poot.

'May the force be with us.'

En zo was het ook een paar jaar. Jedi had Bobbin eeuwenlang niet gebeten, en ik deed mijn best me aan te passen en ergens bij te horen; ik probeerde luidruchtiger en levendiger te zijn, en meer lol te hebben dan ik vanbinnen voelde, en ik droeg mijn persoonlijkheid als een clownshoedje om iedereen te laten lachen. Vooral Jack.

Nou, nu dus niet meer. Niet na wat ik op het scherm van zijn laptop heb gelezen. Ik ben ontheven van mijn gelofte. Dat betekent dat Jedi ook ontheven is, dus zou iemand mijn hond misschien kunnen vertellen dat het niet doorgaat? Een vos verliest wel zijn haren maar niet zijn streken. Een hond kan zijn temperament niet veranderen, en een planeet niet zijn plaats in het heelal. Ik ben Pluto. Daarom pak ik de bon in het benzinestation aan zonder iets te zeggen tegen de man die ook niets tegen mij zegt – maar dat kost wel moeite na vier jaar degene te zijn geweest die de pijnlijke stiltes vulde.

Ik wacht tot het licht op rood springt om het niet-bestaande verkeer in deze niet heel drukke straat te stoppen. Het is niet bepaald een straat waar je braaf blijft wachten totdat een of ander apparaat zegt dat nu het mo-

ment is om over te steken. Dat soort gedrag hoort bij een meisje dat wanhopig haar best doet om het juiste te doen, en ik probeer wanhopig om het verkeerde te doen, dus steek ik over zonder te kijken; omdat ik een echte rebel ben, trek ik me niets van de regels aan.

‘Keije niet uit je doppe kijke?’ schreeuwt de bestuurder van een busje die op de rem moet trappen. Uiteraard kijk ik om te zien of hij het is, maar hij is te luidruchtig om mijn vader te kunnen zijn, hij schreeuwt maar dit en hij schreeuwt maar dat omdat ik hem tot een noodstop heb gedwongen en zijn gloednieuwe banden heb verpest, en die waren hartstikke duur, als ik dat maar weet. ‘Kijk de volgende keer uit, moppie!’

Mijn echte vader zou nooit zo onbeleefd zijn, dat weet ik gewoon. Ook als hij kwaad was, zou hij zijn hand opsteken om zich te excuseren; hij zou zijn hand zelfs hoger opsteken om meer schuld op zich te nemen. Maar ik zou mijn hand het allerhoogst houden om te laten zien dat het eigenlijk mijn schuld was. En terwijl onze vingers bijna aan de hemel krabden, zouden we allebei dezelfde lach voortbrengen, en dan zou hij gesmoord mompelen: ‘Jij bent het!’

‘Ja!’ zou ik terugzeggen. Vervolgens vielen we elkaar in de armen, gewoon midden op straat, en iedereen klapte juichend in de handen, alsof het een film met een goede afloop was. Dat kan in het echte leven nooit gebeuren, Tess. Haal je maar niets in je hoofd.

Een beetje waggelend haal ik de overkant, want dat is hoe ik tegenwoordig ren – en hoe kan dit zijn gebeurd? Wanneer is mijn jurkje met strepen dat wordt verondersteld een A-lijn te hebben ineens in een o-lijn veranderd en zit het zo verdomde strak? Volgens Jack moet ik me

zorgen maken omdat ik aankom, maar ik vind mijn figuur prima; wanneer ik soms voor de spiegel met mijn handen onder mijn borsten poseer, denk ik dat er heel veel mannen zijn die ervoor zouden betalen om mijn lijf te zien, en niet alleen mannen die iets met vet hebben.

Ik loop elegant over de stoep met mijn buik vooruit, zoals: *buig in aanbidding voor het grote altaar van Tess*, want dat is mijn plotseling geweldige uitstraling terwijl ik uitkijk naar een taxi om in sneltreinvaart op avontuur te gaan. In mijn jaszak zit veel kleingeld, en het vooruitzicht om in een taxi te stappen heeft iets magisch, een beetje als: wauw, ik kan gewoon een hand uitsteken om een zwarte strijdwagen te laten stoppen, en een paar gouden munten betalen om te gaan waar ik maar wil, mits het redelijk is en niet meer kost dan negen pond. Ik dacht zelf aan het treinstation Manchester Piccadilly, omdat ik uiteindelijk in Finsbury Tower wil zijn, tussen 103 en 105 aan Bunhill Row in Londen. Die woorden laat ik steeds weer rondzingen in mijn hoofd, dus is het een verrassing als ik hoor dat mijn mond de taxichauffeur mijn thuisadres opgeeft, nadat ik eindelijk een taxi te pakken heb gekregen.

‘Is dat bij Chorlton Grammar School?’ vraagt hij als we rechtsomkeert maken.

Er is nog tijd om het te veranderen. Ik ben klaar om te gaan, en de goudvis ook, en toch mompel ik: ‘Ja... De eerste rechts na de school. Het blok halverwege de straat.’

We rijden de andere kant op, weg van het station, en in een mum van tijd draaien we mijn straat in. Er zou iets moeten gebeuren, iets wat geweldig genoeg is om het snelle kloppen van mijn hart te verklaren. Maar nee,

we minderen vaart en komen voor mijn voordeur tot stilstand. Alles aan mijn huis is hetzelfde. Hetzelfde zilverkleurige huisnummer boven dezelfde zilverkleurige brievenbus. Dezelfde gordijnen voor de ramen van de huiskamer. En ongetwijfeld zal ik hetzelfde meisje zijn dat op dezelfde bank zit, en naar de tv kijkt in mijn onesie met tijgerprint terwijl een onesie met een muisje passer zou zijn.

‘Zes vijftig, als je zo ver bent.’

Ik overhandig hem wat kleingeld, maar ik stap niet uit, ik doe nog even net alsof ik in mijn absoluut kleine en teruggetrokken leven iets geweldigs en dappers kan doen.

‘Dit alles?’

‘Ja,’ antwoord ik, maar ik maak geen aanstalten het portier te openen. De chauffeur draait zijn hoofd een beetje om om me aan te kijken.

‘Gaat het wel?’

Aardig van hem om dat te vragen, maar het klinkt nogal plichtmatig, en zijn ogen staan vermoeid. Hij denkt zeker dat hij weer een gestoord tienermeisje in zijn taxi heeft dat na een rampzalig verlopen avond door de straten doolt; dat is de uitdrukking op zijn gezicht terwijl hij me vluchtig opneemt. Als hij zijn hoofd iets verder zou omdraaien, of als hij de motor zou afzetten, of als hij zijn handen van het stuur zou halen in plaats van het stijf te omklemmen, misschien dat ik hem dan zou vertellen wat ik de afgelopen avond heb gezien.

Maar ik kom tot mezelf. ‘Ja, prima.’

De lucht huilt, opgelucht of teleurgesteld dat ik terug ben, dat is moeilijk te zeggen. Ik sta in de regen, ik kijk op naar het huis, ik zie dat de gordijnen van de slaapkamer

van mijn moeder en Jack nog gesloten zijn. Ze zullen nooit weten dat ik vier uur en dertien minuten lang ben weggelopen. De taxi verdwijnt terwijl ik de voordeur met mijn sleutel openmaak. Ik loop op mijn tenen het huis in, terwijl ik me afvraag of het nog als thuis zal voelen.